

Esej številka 1
Parmenides: Fragment 10

Eter je gonilo vsega, kar obstaja. Njegovo najbolj učinkovito sredstvo je Sonce, simbol luči. Luč je predstavljena kot sonce, luna, zvezde, nebo. Nebesna telesa in nebo so obstajala že pred človekom in bodo obstajala tudi potem, ko nas ne bo več. Zato so nekakšna znamenja večnosti. Luč je torej bivajoča in ves čas prisotna. Je večna in vsemogočna (»...uničujoča / skrita dejanja sončeve čiste čudovito sijoče plamenice...«).

Luč predstavlja tudi vir spoznanja (»...poučil se boš o naokrog blodečih dejanjih okrogle lune...«) in varnosti.

Nasprotje luči je tema, ki je v naravi ponavadi predstavljena kot noč. Noč simbolizira nebivajoče, pomeni ne obstajanje luči. Nebivajoče ne obstaja, kajti nima pozitivne lastnosti obstoja, pravzaprav se ga ne da predstavljati. Bit ni nastal iz ne biti, ker obstaja bivajoče, luč, ki je v nasprotju z nebivajočim. Nebivajoče ne obstaja. Bit je večna in neomejena.

Obstaja povezava med bivanjem in mišljenjem – bivanje lahko dosežemo z mišljenjem.

Fragmenti so v svojem bistvu mitološka razlaga nastanka sveta in vsega, kar obstaja (»...in kako ga je videla in vklenila / Nujnost, da drži meje zvezd.«).

Ob branju Fragmentov sem spoznala, da je človek majhen in nemočen delček vsega, kar obstaja. Človeško življenje je minljivo, sonce, luna, zvezde in vse neživo pa je večno. Živo je minljivo in predvsem kratkotrajno, neživo pa je vsaj dolgotrajno, če že ne neminljivo.